

THE MOZART QUESTION

Text © 2006 Michael Morpurgo

Illustrations © 2007 Michael Foreman

First published 2006 in *Singing for Mrs Pettigrew: A Story-maker's Journey* by Walker Books Ltd, 87 Vauxhall Walk, London SE11 5HJ

Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical,

including photocopying, taping and recording, without prior written permission from the publisher.

Xuất bản theo Hợp đồng bản quyền giữa Walker Books và Nhà xuất bản Kim Đồng, 2019

Bản quyền bản tiếng Việt thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2023

Câu hỏi mà mọi người hay hỏi tôi nhất luôn rất dễ trả lời. Câu hỏi: bạn khởi nghiệp viết lách như thế nào? Trả lời: khá thú vị là, tôi bắt đầu nghề văn bằng cách hỏi người khác câu hỏi gần giống như thế, câu hỏi mà tôi chỉ có thể đặt ra ngay lần đầu trong vô vàn cơ may gặp gỡ.

Tốt hơn tôi nên giải thích.

Vận may của tôi khi ấy tất nhiên tới từ vận rủi của người khác - đời là thế mà, tôi biết. Chuông điện thoại dồn

dập vang lên. Hôm ấy là một tối chủ nhật. Tôi mới làm ở tòa soạn báo được ba tuần. Tôi là một phóng viên non trẻ và đây là công việc đầu tiên được trả lương của tôi.

“Lesley phải không?”. Đó là sếp của tôi, Meryl Monkton, trưởng ban nghệ thuật, một *quý mama* không đùa bỡn được. *Mama* không lãng phí thời giờ chào hỏi xã giao, không bao giờ. “Nghe này Lesley, tôi gặp chút rắc rối. Ngày mai tôi phải tới Venice để phỏng vấn Paolo Levi.”

“Paolo Levi?” Tôi hỏi. “Nghệ sĩ vĩ cầm ư?”

“Còn Paolo Levi nào vào đây nữa?” *Mama* không buồn che giấu sự bực mình. “Hãy nghe này, Lesley. Tôi vừa bị tai nạn trượt tuyết, và đang mắc kẹt trong bệnh viện ở Thụy Sĩ. Cô sẽ phải tới Venice thay tôi.”

“Ôi, khủng khiếp quá,” tôi nói, cố gắng che giấu sự phẫn khích đang dâng trào. Mới vào nghề được ba tuần mà giờ tôi đã có cơ hội phỏng vấn Paolo Levi vĩ đại, ngay tại Venice!

Tôi tự nhủ, hãy hỏi han về tai nạn của sếp với vẻ lo lắng, vô cùng lo lắng.

“Chuyện đó xảy ra thế nào vậy?” Tôi hỏi. “Vụ tai nạn trượt tuyết ấy mà.”

“Thì trượt tuyết thôi,” *mama* cúi kính. “Nếu có thứ gì tôi không thể chịu nổi, Lesley, thì đó là người ta thương hại tôi.”

“Xin lỗi,” tôi nói.

“Giá có thể thì tôi đã hoãn cuộc phỏng vấn này, Lesley,” *mama* nói tiếp, “nhưng tôi không dám. Tôi đã mất hơn một năm trời để thuyết phục ông ấy trả lời phỏng vấn. Lần đầu tiên sau nhiều năm mới có một cuộc phỏng vấn ông ấy đấy. Dù thế, tôi phải đồng ý không hỏi ông ấy câu hỏi về Mozart. Thế nên đừng hỏi ông ấy câu hỏi về Mozart, cô rõ chưa? Nếu cô đề cập đến, ông ấy sẽ hủy toàn bộ cuộc phỏng vấn, như đã từng làm như thế. Chúng ta vô cùng may mắn khi ông ấy nhận lời, Lesley. Tôi chỉ ước mình có thể ở đó để tự thực hiện cuộc phỏng vấn. Nhưng cô sẽ phải làm thôi.”

“Câu hỏi về Mozart ư?” Tôi ngập ngừng hỏi.

Đầu bên kia điện thoại im lặng hồi lâu.

“Cô muốn nói là không biết đến Paolo Levi và câu hỏi Mozart sao? Cô ở đâu

